Program studiów podyplomowych

Ogólna charakterystyka studiów podyplomowych		
Wydział prowadzący studia podyplomowe:		Wydział Filologiczny
Nazwa studiów podyplomowych:		Studia podyplomowe w zakresie logopedii
Nazwa studiów podyplomowych w j. angielskim:		Postgraduate Diploma Studies in Logopaedics
Poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji		Poziom 6
Liczba semestrów:		4
Łączna liczba godzin zajęć dydaktycznych:		609
Łączna liczba punktów ECTS:		120
Cel studiów podyplomowych:	Działania lub zadania, które potrafi wykonywać osoba posiadająca kwalifikację	Podyplomowe Studium Logopedii kształci w zakresie logopedii ogólnej. Słuchacze uzyskują zatem specjalistyczne przygotowanie w zakresie diagnozy i terapii logopedycznej. Program studiów podyplomowych jest zgodny ze strategicznym celem Wydziału, czyli tworzeniem studiów o charakterze interdyscyplinarnym, przygotowujących absolwentów o wszechstronnych kompetencjach humanistycznych. Zapewnia słuchaczom otrzymanie specjalistycznej wiedzy z zakresu logopedii, a także medycyny, psychologii, pedagogiki i językoznawstwa. Kształci zatem ludzi o wysokim poziomie intelektualnym, umiejących myśleć samodzielnie, krytycznie i twórczo, a zdobytą wiedzę wykorzystywać w sposób praktyczny. Przygotowuje również do opisywania alternatywnych systemów komunikacyjnych oraz korzystania z elektronicznych środków wspomagania komunikacji językowej.
	Uprawnienia związane z posiadaniem kwalifikacji	Zajęcia podzielone są na cztery bloki tematyczne: logopedyczny, medyczny, psychologiczno-pedagogiczny i językoznawczy. Celem studiów jest teoretyczne i praktyczne przygotowanie słuchaczy do wykonywania zawodu logopedy (w placówkach oświatowych i ochrony zdrowia).
	Zapotrzebowanie na kwalifikację, przedstawione w kontekście trendów na rynku pracy, rozwoju nowych technologii, potrzeb społecznych, strategii rozwoju kraju lub regionu	Podyplomowe Studium Logopedii zapewnia efekty kształcenia zgodne z wymogami organizacji zawodowych, w tym Polskiego Związku Logopedów i pracodawców w resortach: edukacji (przedszkola, szkoły, placówki oświaty, poradnie psychologiczno-pedagogiczne), zdrowia i kultury do zatrudnienia we wszystkich placówkach oświatowych.
	Możliwości wykorzystania kwalifikacji.	Praca w charakterze logopedy w placówkach oświaty i ochrony zdrowia
	Odniesienie do kwalifikacji o zbliżonym charakterze.	Kwalifikacje służące pracy w resortach: oświaty, kultury, zdrowia
Efekty kształcenia dla studiów podyplomowych		

Symbol	Po ukończeniu studiów podyplomowych absolwent osiąga następujące efekty kształcenia:
	wiedza
EK_W01	Posiada rzetelną wiedzę z zakresu psychopedagogicznych oraz medycznych podstaw logopedii. Zna również jej podstawy lingwistyczne: wiedza o języku, kultura języka, komunikacja językowa i niejęzykowa.
EK_W02	Nazywa, identyfikuje i koryguje podstawowe zaburzenia mowy. Zna zasady postępowania logopedycznego, w tym nowoczesne metody diagnostyki zaburzeń słuchu, równowagi i mowy.
EK_W03	Dobrze orientuje się w pedagogice i dydaktyce wczesnoszkolnej.
	umiejętności
EK_U01	Dobiera i stosuje podstawowe metody i techniki badań logopedycznych. Standaryzacja najnowszych narzędzi diagnostycznych w logopedii. Test produktów logopedycznych i opinie o praoduktach.
EK_U02	Opisuje i kwalifikuje wady wymowy. Ocenia stan komunikacji językowej i możliwości jej rozwoju u dzieci z zaburzeniami mowy. Potrafi prowadzić terapię (m.in. usprawnianie narządów artykulacyjnych i usuwanie wad wymowy) dostosowaną do potrzeb i możliwości pacjenta – tworzyć program terapeutyczny. Potrafi dokonywać oceny i ewaluacji programów terapii.
EK_U03	Współpracuje z lekarzem, psychologiem i pedagogiem w zakresie ustalania metod i trybu postępowania terapeutycznego co do komunikacji (werbalnej i niewerbalnej). Potrafi projektować i realizować działania profilaktyczne z zakresu komunikacji.
	kompetencje społeczne
EK_K01	Jest otwarty na (współ)pracę z osobami z różnymi dysfunkcjami w zakresie języka i mowy.
EK_K02	Postępuje zgodnie z zasadami etyki. Pomaga osobom z zaburzeniami komunikacyjnymi uczestniczyć w życiu społecznym i kulturalnym swojego otoczenia.
EK_K03	Jest kreatywny i dbały o swój rozwój zawodowy.

Moduły kształcenia wraz z zakładanymi efektami kształcenia

Moduły kształcenia	Przedmioty	Liczba punktów ECTS	Charakter zajęć (teoretyczne/ praktyczne) T/P	Zakładane efekty kształcenia	Formy i metody kształcenia, zapewniające osiągnięcie efektów kształcenia	Sposób weryfikacji zakładanych efektów kształcenia osiąganych przez słuchacza
Moduł kształcenia I	Psychologia rozwojowa i kliniczna dziecka. Zaburzenia procesów emocjonalnych i zaburzenia rozwoju	6	T	Wiedza: Student zdobywa wiedzę o egzo- i endogennych przyczynach zaburzeń zachowania, którymi zajmuje się psycholog kliniczny. Poznaje środowiskowe i społeczne przyczyny zaburzeń w komunikacji werbalnej u dziecka. Wie, jakimi zaburzeniami zachowania powinien zająć się psycholog kliniczny a z jakimi poradzi sobie pedagog i logopeda. Student zdobywa wiedzę o różnych szkołach terapii i ich skuteczności szczególnie jeżeli chodzi o poprawę komunikacji z najbliższym i dalszym otoczeniem.	Metody dydaktyczne podające: wykład informacyjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: klasyczna metoda problemowa.	Ustne sprawdzenie wiadomości.

	psychoruchowego			Umiejętności: Student potrafi samodzielnie pogłębiać wiedzę z dziedziny psychologii klinicznej dziecka poprzez literaturę i analizę zaburzeń zachowania u dzieci, z którymi spotkał się w życiu codziennym. Potrafi ogólnie zorientować się jaki rodzaj zaburzeń ma dziecko, z którym prowadzi ćwiczenia logopedyczneUmie - w razie konieczności - podjąć stosowną decyzję do jakiego specjalisty skierować dodatkowo dziecko, aby efekty pracy z logopedą były większe. Kompetencje społeczne: Student rozumie przyczyny zaburzeń zachowania i wie, jak organizować środowisko społeczne dziecka, aby ono nie było źródłem zaburzeń. Stara się tak postępować w swoim środowisku, aby nie było ono przyczyną konfliktów, agresji i nieporozumień.		
	Foniatria. Anatomia i patologia narządu mowy	5	T/P	Wiedza: Student posiada wiedzę o budowie anatomicznej, zasadach funkcjonowania oraz najczęstszych patologiach narządów związanych z tworzeniem głosu i mowy artykułowanej. Ocenia stan słuchu odpowiednio do wieku. Umiejętności: Słuchacz formułuje zalecenia co do kierunków postępowania medycznego i pozamedycznego zmierzające do optymalizacji procesu komunikacji międzyludzkiej werbalnej i pozawerbalnej. Dokonuje oceny stanu słuchu odpowiednio do wieku; określa przyczyny niedosłuchu, potrafi wyjaśnić jego naturę i potencjalne konsekwencje dla rozwoju i jakości głosu oraz mowy; ponadto prawidłowo rozpoznaje przyczyny zaburzenia mowy oraz umie dobrać metody postępowania terapeutycznego najbardziej odpowiednie dla istniejącej sytuacji zdrowotnej. Kompetencje społeczne: Prawidłowo przedstawia problem pacjenta jemu i/lub jego opiekunom z zachowaniem należytego taktu, profesjonalizmu.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, pogadanka, wykład informacyjny, konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, klasyczna metoda problemowa, obserwacji, referatu, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.
	Ortodoncja	4	T	Wiedza: Słuchacz umie scharakteryzować rozwój zgryzu na tle rozwoju osobniczego. Uwzględnia normę biologiczną jako podstawę rozpoznania ortodontycznego. Zna etiologię wad zgryzu - wrodzonych i nabytych. Charakteryzuje wady zgryzu i orientuje się w nieprawidłowościach zębowych. Zna warunki współpracy logopedy i ortodonty. Umiejętności: Potrafi zastosować ortodontyczną ocenę warunków zgryzowych zewnątrz- i wewnątrzustnych w logopedycznej praktyce, a także wskazać wspólne uwarunkowania wad zgryzu i wad wymowy. Rozpoznaje zniekształcenia dźwiękowej formy wypowiedzi u osób z wadami zgryzu. Umie usprawniać logopedycznie osoby z wadą wymowy i wadą zgryzu. Kompetencje społeczne: Jest wrażliwy na potrzeby osób, mających problem z pełną komunikacją ze względów ortodontycznych.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: wykład konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, laboratoryjna, projektu, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca pisemna.

				Chętnie podejmuje się ich diagnozowania i terapii. Dzieli się wiedzą na temat profilaktyki ortodontycznej.		
	Podstawy komunikacji językowej	2	T	Wiedza: Słuchacz ma podstawową wiedzę z zakresu teorii komunikacji językowej. Zna podstawowe elementy opisu komunikacji niewerbalnej. Zna zasadnicze pojęcia z zakresu komunikacji językowej. Potrafi doskonale posługiwać się nimi w analizie tekstu. Umiejętności: Potrafi wskazać elementy aktu komunikacyjnego i dokonać właściwej analizy danego aktu opierając się wybranej teorii. Ocenia stan komunikacji językowej i możliwości jej rozwoju. Kompetencje społeczne: Jest kreatywny i dbały o swój rozwój zawodowy.	Metody dydaktyczne podające: wykład konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: klasyczna metoda problemowa.	Bieżące przygotowanie do zajęć.
	Fonetyka języka polskiego	3	T/P	Wiedza: Słuchacz zna podstawowe pojęcia związane z terminologią fonetyczną. Zna zasady transkrypcji tekstów mówionych. Zna i rozumie charakterystykę i klasyfikację spółgłosek i samogłosek polskich. Posiada wiedzę o rodzajach i formach przekształceń głoskowych w ciągu fonicznym. Posiada wiedzę o prawidłowych i defektywnych realizacjach głosek polskich. Zna zasady współczesnej polskiej ortofonii. Wie, jakie są tendencje wymawianiowe we współczesnej polszczyźnie Umiejętności: Słuchacz potrafi wykorzystać wiedzę teoretyczną w praktycznym ocenianiu artykulacji własnej i innych. Potrafi kwalifikować dźwięki mowy do realizacji prawidłowych i defektywnych. Potrafi sprawnie wskazać miejsca artykulacyjne głosek polskich. Potrafi tworzyć dźwięki na podstawie cech artykulacyjnych. Potrafi różnicować cechy fonetyczne dźwięków. Potrafi wybrać i zastosować właściwy sposób wymowy dźwięków w ciągu fonicznym. Potrafi posługiwać się transkrypcją fonetyczną. Kompetencje społeczne: Słuchacz ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności, rozumie potrzebę rozwoju i ciągłego doskonalenia umiejętności w zakresie rozwijania słuchu fonetycznego, posługiwania się transkrypcją fonetyczną. Posiada pozytywne nastawienie do wiedzy w zakresie fonetyki i budowania warsztatu pracy logopedy opartego na rzetelnej wiedzy fonetycznej. Jest świadomy odpowiedzialności za własne przygotowanie do pracy. Jest świadomy poprawności własnej wymowy (zgodności z normami ortofonicznymi), kształtuje poprawność wymowy własnej i innych w codziennych kontaktach językowych.	Metody dydaktyczne podające: opis, wykład konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca pisemna.

	Podstawy morfoskładni języka polskiego	4	T/P	Wiedza: Student zna podstawy morfoskładni. Zna terminologię z zakresu morfologii i składni. Zna budowę i sposób powstawania derywatów. Zna budowę rozmaitych form fleksyjnych (rzeczowników, przymiotników, czasowników i liczebników). Potrafi identyfikować różnorodne formy wyrazowe należące do paradygmatu czasowników, w szczególności odróżnia formy fleksyjne od afleksyjnych i aglutynacyjnych. Właściwie interpretuje kategorię rodzaju we współczesnej polszczyźnie - jako kategorię fleksyjną leksemów czasownikowych, przymiotnikowych i liczebnikowych, jako kategorię selektywną leksemów rzeczownikowych. Potrafi scharakteryzować ciągi czasownikowych wrostków tematycznych i na ich podstawie określić grupy tematowe czasowników polskich zgodnie z ujęciem J. Tokarskiego. Zna podstawową terminologię związaną ze składniowym opisem polszczyzny. Umiejętności: Słuchacz potrafi przeprowadzić analizę słowotwórczą, fleksyjną i składniową. Właściwie interpretuje dowolne formy wyrazowe pojawiające się we współczesnych tekstach polskich, w szczególności poprawnie interpretuje formy wielosegmentowe oraz konstrukcje składniowe. Interpretuje i opisuje związki gramatyczne. Opisuje podstawowe mechanizmy leżące u podstaw tworzenia zdań języka polskiego. Potrafi wykorzystać wiedzę z zakresu morfoskładni przy ocenie poprawności form wyrazowych. Kompetencje społeczne: Student jest kreatywny i dba o swój rozwój zawodowy, zapoznaje się literaturą, śledzi zmiany w języku.	Metody dydaktyczne podające: opis, wykład informacyjny, konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, klasyczna metoda problemowa.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca pisemna.
	Dialekty języka polskiego	2	T	Wiedza: Słuchacz ma podstawową wiedzę o systemach komunikacji językowej innych niż język literacki: dialektach, gwarach, żargonach. Ma wiedzę i świadomość tego, że dialektalne (gwarowe) systemy komunikacji nie są gorsze od języka literackiego, ale inny jest zakres ich stosowania i inne funkcje społeczno-komunikacyjne. Posiada wiedzę o różnicach między ortograficznym zapisem tekstu a zapisem fonetycznym (ortografia a fonetyka). Umiejętności: Ma umiejętność odczytania oraz interpretacji tekstu mówionego (tekstowej realizacji fonicznej) zapisanego alfabetem fonetycznym. Umiejętność porównania tekstu gwarowego z literackim i zinterpretowania różnic. Kompetencje społeczne: Słuchacz ma kompetencje zawodowe pozwalające odróżnić wady wymowy pacjentów od możliwej wymowy dialektalnej lub gwarowej. Wskazuje regionalne i dialektalne zjawiska językowe znajdujące się poza normą właściwą dla polszczyzny ogólnej.	Metody dydaktyczne podające: wykład konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.

	Rozwój sprawności językowych dziecka	2	T	Wiedza: Zna przedmiot badań i zainteresowań lingwistyki, psycholingwistyki i socjolingwistyki. Posiada znajomość teorii wyjaśniających pochodzenie języka – filogenezę języka. Zna poglądy na temat przyswajania mowy przez dziecko – ontogeneza języka. Zna prawidłowy rozwój językowy dziecka na tle całościowego rozwoju dziecka, warunków społeczno-wychowawczych i oddziaływań pedagogicznych. Umiejętności: Słuchacz umie przedstawić etapy przyswajania mowy przez dziecko oraz chronologię względną i bezwzględną pojawiania się elementów języka. Potrafi odróżnić prawidłowy rozwój językowy dziecka od zaburzeń językowych na tle całościowego rozwoju dziecka, warunków społeczno-wychowawczych i oddziaływań pedagogicznych. Kompetencje społeczne: Słuchacz ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności, rozumie potrzebę rozwoju i ciągłego doskonalenia umiejętności w zakresie wiedzy o języku. Posiada pozytywne nastawienie do wiedzy w zakresie rozwoju sprawności komunikacyjnych, budowania warsztatu pracy logopedy opartego na rzetelnej wiedzy w zakresie psycholingwistyki. Jest świadomy odpowiedzialności za własne przygotowanie do pracy. Jest świadomy poprawności własnej wymowy (zgodności z normami ortofonicznymi), kształtuje poprawność wymowy własnej i innych w codziennych kontaktach językowych.	Metody dydaktyczne podające: wykład informacyjny, konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Referat.
	Wstęp do logopedii	2	T	Wiedza: Słuchacz zna i rozumie podstawową terminologię logopedyczną dotyczącą zaburzeń mowy, a w szczególności dyslalii, umie się nią posługiwać. Słuchacz posiada wiedzę z zakresu poszczególnych klasyfikacji zaburzeń mowy. Student ma uporządkowaną i szczegółową wiedzę na temat pewnej liczby ważnych autorów, tekstów i teorii z zakresu logopedii. Student ma usystematyzowaną wiedzę z zakresu logopedii, dostrzega jej interdyscyplinarność. Orientuje się w zakresie podstawowych rodzajów terapii logopedycznej oraz potrafi wyróżnić jej poszczególne etapy. Umiejętności: Student umie rozpoznać podstawowe problemy dotyczące nieprawidłowej artykulacji, potrafi wskazać jej przyczyny, uwzględniając różne aspekty logopedii (lingwistyczne, medyczne, społeczne). Zauważa zaburzenia w zakresie komunikacji u dzieci (ORM, jąkanie). Potrafi oddziaływać profilaktycznie na rozwój mowy dziecka oraz wskazać ewentualną potrzebę interwencji specjalisty. Kompetencje społeczne: Student dostrzega interdyscyplinarność nauczanej dziedziny wiedzy, rozumie potrzebę samodoskonalenia i	Metody dydaktyczne podające: pogadanka, wykład informacyjny, konwersatoryjny.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność.

				poznawania nowych teorii. Słuchacz wyraża gotowość współpracy z terapeutą mowy, fizjoterapeutą oraz środowiskiem dziecka.		
Moduł kształcenia II	Fonetyka języka polskiego	3	T/P	Wiedza: Słuchacz zna podstawowe pojęcia związane z terminologią fonetyczną. Zna zasady transkrypcji tekstów mówionych. Zna i rozumie charakterystykę i klasyfikację spółgłosek i samogłosek polskich. Posiada wiedzę o rodzajach i formach przekształceń głoskowych w ciągu fonicznym. Posiada wiedzę o prawidłowych i defektywnych realizacjach głosek polskich. Zna zasady współczesnej polskiej ortofonii. Wie, jakie są tendencje wymawianiowe we współczesnej polszczyźnie. Umiejętności: Słuchacz potrafi wykorzystać wiedzę teoretyczną w praktycznym ocenianiu artykulacji własnej i innych. Potrafi kwalifikować dźwięki mowy do realizacji prawidłowych i defektywnych. Potrafi sprawnie wskazać miejsca artykulacyjne głosek polskich. Potrafi tworzyć dźwięki na podstawie cech artykulacyjnych. Potrafi różnicować cechy fonetyczne dźwięków. Potrafi wybrać i zastosować właściwy sposób wymowy dźwięków w ciągu fonicznym. Potrafi posługiwać się transkrypcją fonetyczną. Kompetencje społeczne: Słuchacz ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności, rozumie potrzebę rozwoju i ciągłego doskonalenia umiejętności w zakresie rozwijania słuchu fonetycznego, posługiwania się transkrypcją fonetyczną. Posiada pozytywne nastawienie do wiedzy w zakresie fonetyki i budowania warsztatu pracy logopedy opartego na rzetelnej wiedzy fonetycznej. Jest świadomy odpowiedzialności za własne przygotowanie do pracy. Jest świadomy poprawności własnej wymowy (zgodności z normami ortofonicznymi), kształtuje poprawność wymowy własnej i innych w codziennych kontaktach językowych.	Metody dydaktyczne podające: opis, wykład konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca pisemna.
	Metodyka i warsztat logopedy	3	T/P	Wiedza: Zna i rozumie podstawową terminologię z logopedii z tematyki zaburzeń mowy. Zna przyczyny i skutki zaburzeń mowy. Ma elementarną wiedzę o logopedii i jej miejscu w systemie nauk oraz jej związkach z innymi dyscyplinami naukowymi. Ma podstawową wiedzę na temat periodyzacji tematu wraz z najnowszą literaturą z zakresu logopedii. Zna aktualne formy pomocy osobom z zaburzeniami mowy. Ma wiedzę na temat pomocy rodzicom dzieci z zaburzeniami mowy. Ma podstawową wiedzę o metodach terapii osób z zaburzeniami mowy. Zna formy pomocy osobom z zaburzeniami mowy. Zna możliwe działania profilaktyczne z zakresu zaburzeń mowy. Posiada szerszą wiedzę o zawodzie logopedy i warsztacie pracy logopedy. Zna podstawowe zasady	Metody dydaktyczne eksponujące: drama, pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, pogadanka, wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: biograficzna, ćwiczeniowa, doświadczeń, giełda pomysłów, obserwacji, referatu, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność.

				zawodu logopedy. Ma wiedzę na temat standardów pracy logopedy. Zna organizacje, stowarzyszenia, zrzeszające logopedów. Umiejętności: Rozpoznaje podstawowe rodzaje zaburzeń mowy. Ma umiejętność rozróżniania podstawowych wad wymowy. Umie korzystać z różnych metod oraz narzędzi diagnozy i terapii logopedycznej. Ma umiejętność organizacji gabinetu logopedycznego; warsztatu pracy logopedy. Potrafi organizować pomoc logopedyczną w placówkach oświatowych, służby zdrowia i w ośrodkach kultury. Kompetencje społeczne: Ma świadomość problemu zaburzeń mowy i problemów osób z wadami wymowy w życiu społecznym. Rozumie potrzebę ciągłego dokształcania się w zakresie metod i technik terapeutycznych oraz samodoskonali się w umiejętnościach terapeutycznych. Wyznacza kierunki własnego rozwoju i kształcenia. Docenia znaczenie profilaktyki, publikacji z tematyki zaburzeń mowy i podejmuje aktywne działania w tych obszarach. Jest zdolny do refleksji na tematy etyczne i przestrzegania zasad etyki zawodowej. Potrafi współpracować ze specjalistami, dzieli się wiedzą i swoim doświadczeniem.		
	Zaburzenia rozwoju mowy u dzieci od „0”	3	T/P	Wiedza: Ma wiedzę dotyczącą przyczyn zaburzeń rozwojowych funkcji przedartykulacyjnych w okresie prenatalnym, perinatalnym, postnatalnym. Posiada znajomość rodzajów zaburzeń, zasad wczesnej interwencji. Umiejętności: Rozróżnia normy i patologii w omawianych grupach wiekowych. Diagnozuje rodzaje zaburzeń i przyczyny nieprawidłowości. Planuje i właściwie stosuje metody terapeutyczne i profilaktyczne z uwzględnieniem kryterium wieku. Przewiduje skutki oddziaływań terapeutycznych i modyfikuje je w toku działań z uwzględnieniem stanu pacjenta. Kompetencje społeczne: Zdobycie kompetencji związanych z prawidłową postawą wobec pacjentów z zaburzeniami mowy.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, pogadanka, wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, klasyczna metoda problemowa, laboratoryjna, obserwacji, seminaryjna.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Konspekt wybranej jednostki terapeutycznej. Praca pisemna.
	Diagnoza, profilaktyka i terapia logopedyczna	5	T/P	Wiedza: Słuchacz nazywa i klasyfikuje techniki diagnostyczne. Diagnozuje podstawowe zaburzenia mowy. Określa metody profilaktyki logopedycznej. Umiejętności: Stosuje podstawowe metody terapeutyczne. Kompetencje społeczne: Ocenia skuteczność profilaktyki i terapii logopedycznej.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, pogadanka, tekst programowany, wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, giełda pomysłów, klasyczna metoda	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Wykonanie kart badania mowy. Praca pisemna.

					problemowa, laboratoryjna, obserwacji, seminaryjna, studium przypadku.	
	Dyslalia obwodowa	5	T/P	Wiedza: Student zna podstawowe definicje dyslalii. Rozróżnia wady wymowy mogące wystąpić w czasie rozwoju mowy. Ma wiedzę z zakresu różnych koncepcji i klasyfikacji zaburzeń należących do grupy dyslalii i zna metody terapii tychże zaburzeń. Umiejętności: Opisuje objawy charakterystyczne dla danej wady wymowy. Definiuje podstawowe pojęcia z zakresu diagnozy i terapii wad wymowy. Rozpoznaje daną wadę wymowy i klasyfikuje ją do właściwej grupy. Kompetencje społeczne: Samodzielnie planuje etapy procesu terapeutycznego właściwe danej wadzie wymowy.	Metody dydaktyczne podające: opis, wykład konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, referatu.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Konspekt zajęć logopedycznych. Ustne sprawdzenie wiadomości.
	Audiologia	4	T/P	Wiedza: Słuchacz ma wiedzę o zasadach funkcjonowania oraz o najczęstszych patologiach narządów związanych z odbieraniem i analizą znaczenia wrażeń receptorowych. Umie ocenić stan słuchu odpowiednio do wieku. Umiejętności: Potrafi określić przyczyny niedosłuchu, wyjaśnić jego naturę i potencjalne konsekwencje dla rozwoju i jakości głosu i mowy. Umie sformułować zalecenia co do kierunków postępowania medycznego i pozamedycznego zmierzającego do optymalizacji procesu komunikacji międzyludzkiej werbalnej i pozawerbalnej. Kompetencje społeczne: Posiada umiejętność czytelnego wyjaśnienia pacjentowi/opiekunowi pacjenta przyczyn, konsekwencji, metod usuwania stwierdzonych dysfunkcji na bazie wiedzy z zakresu anatomii, fizjologii i patofizjologii narządu słuchu i równowagi.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, klasyczna metoda problemowa, obserwacji, referatu, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.
	Surdologopedia	4	T/P	Wiedza: Student zna definicję surdologopedii, osoby niedosłyszącej, niesłyszącej, głuchej. Wymienienia klasyfikacje według BIAP stopnia ubytku słuchu. Zna zasady opracowywania-konstruowania programów indywidualnych w celu prowadzenia terapii surdologopedycznej. Umiejętności: Słuchacz potrafi podać definicje i omówić rolę słuchu fonematycznego. Potrafi dokonać charakterystyki rodzajów uszkodzeń słuch i określić ich przyczyny. Potrafi wymienić rodzaje badań słuchu oraz chorób uszu. Potrafi wymienić typy urządzeń wspomagających słyszenie. Potrafi wymienić sposoby porozumiewania się osób z zaburzonym słuchem. Potrafi omówić zasady i sposoby prowadzenia diagnozy surdologopedycznej. Kompetencje społeczne: Student jest zdolny do pomagania osobom z zaburzeniami słuchu. Przyjmuje postawę diagnostyczno-terapeutyczną wobec osób z zaburzeniami słuchu.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, pogadanka, wykład informacyjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, referatu, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.

	Praktyki logopedyczne	3	P	Wiedza: Słuchacz zna podstawy prawne na podstawie których organizowane są zajęcia korekcyjne i wyrównawcze, procedury postępowania terapeutycznego, zasady prowadzenia wywiadu, diagnozy i terapii. Zna narzędzia diagnostyczne do diagnozy: dysleksji, dysgrafii, dysortografii, dyskalkulii, ADHD. Posiada wiedzę z zakresu współpracy m.in. z poradniami psychologiczno-pedagogicznymi, nauczycielami, sposób prowadzenia dokumentacji. Zna podstawowe procedury postępowania terapeutycznego: diagnozowanie, budowanie programu terapii, postępowanie terapeutyczne. Zna techniki relaksacji, uczenia się, zapamiętywania. Student ma także wiedzę z zakresu: różnicowania wad i błędów wymowy; rozpoznawania wad wymowy występujących u dzieci w pierwszych latach życia (opóźniony rozwój mowy; sygmatyzm, rotacyzm, kappacyzm, gammacyzm, lambdacyzm, mowa bezdźwięczna, nosowanie); zasad prowadzenia ćwiczeń logopedycznych w tym: ćwiczeń artykulatorów, ćwiczeń oddechowych, ćwiczeń słuchowych, ćwiczeń artykulacyjnych; zasad programowania terapii. Student zna zasady prowadzenia: diagnozy logopedycznej, wywiadu logopedycznego, budowania programu terapeutycznego. Ponadto: zna podstawy z zakresu neuroanatomii; ma opanowaną terminologię z zakresu neurologopedii; definiuje pojęcie mowy i języka; definiuje i klasyfikuje poszczególne typy afazji; definiuje i charakteryzuje typy dyzartrii. Student wymienienia klasyfikacje według BIAP stopnia ubytku słuchu. Zna zasady opracowywania-konstruowania programów indywidualnych w celu prowadzenia terapii surdologopedycznej. Umiejętności: Student posiada umiejętność dokumentowania zajęć; opracowywania programów terapeutycznych, korzystania z narzędzi diagnostycznych (w tym narzędzi do badania słuchu fonemowego, lateralizacji). Posiada umiejętność stosowania procedur diagnostycznych z wykorzystaniem właściwych narzędzi do prowadzenia badań. Wykonuje pomoce do prowadzenia zajęć korekcyjnych- kompensacyjnych i wyrównawczych. Posiada umiejętność budowanie programu terapii w zakresie pracy z uczniem z dysleksją, dysgrafią, dysortografią, dyskalkulią, ADHD. Stosuje poznane techniki uczenia się, zapamiętywania.Ponadto student ma umiejętność: różnicowania wad wymowy i błędów wymowy; diagnozowania wad wymowy występujących u dzieci w pierwszych latach życia, w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym oraz określenia etapów rozwoju mowy dziecka. Student ma także umiejętność: opracowywania programowania terapii; przygotowywania programów terapeutycznych;	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, pogadanka, wykład problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, giełda pomysłów, klasyczna metoda problemowa, obserwacji, projektu, stolików eksperckich, studium przypadku.	Aktywność i zaangażowanie w czasie zajęć. Wypełniony zgodnie z wymogami Dziennik praktyk.

				opracowywania zestawów ćwiczeń artykulatorów, oddechowych, słuchowych, artykulacyjnych. Student wyjaśnia neurobiologiczne uwarunkowania rozwoju mowy i języka; opisuje metody diagnozowania i rehabilitacji afazji; opisuje metody diagnozowania i rehabilitacji dyzartrii; wdraża ćwiczenia emisji głosu do rehabilitacji zaburzeń głosu. Student potrafi: podać definicje i omówić rolę słuchu fonematycznego; dokonać charakterystyki rodzajów uszkodzeń słuch i określić ich przyczyny; wymienić rodzaje badań słuchu oraz chorób uszu; potrafi wymienić typy urządzeń wspomagających słyszenie; potrafi wymienić sposoby porozumiewania się osób z zaburzonym słuchem; potrafi omówić zasady i sposoby prowadzenia diagnozy surdologopedycznej. Kompetencje społeczne: nauczycielami, wychowawcami. Potrafi prowadzić wywiad z rodzicem, gromadzić niezbędne informacje z zachowaniem zasady poufności i empatii. Student umiejętnie prowadzi wywiad logopedyczny, obserwuje i ocenia nieprawidłowości w rozwoju dziecka i wskazuje rodzicowi możliwości wyboru specjalisty. Ma świadomość prowadzenia zindywidualizowanych działań diagnostycznych i terapeutycznych. Student jest zdolny do pomagania osobom z zaburzeniami słuchu oraz przyjmuje postawę diagnostyczno-terapeutyczną wobec osób z zaburzeniami słuchu.		
Moduł kształcenia III	Balbutologopedia	6	T/P	Wiedza: Zna i rozumie podstawową terminologię z logopedii z tematyki jąkania oraz diagnozy i terapii osób z jąkaniem oraz potrafi się nią posługiwać. Zna problemy osób jąkających się. Ma elementarną wiedzę o balbutologopedii i jej miejscu w systemie nauk oraz jej związkach z innymi dyscyplinami naukowymi. Ma znaczną wiedzę na temat periodyzacji tematu wraz z najnowszą literaturą z zakresu balbutologopedii. Zna aktualne formy pomocy osobom jąkającym się. Ma wiedzę na temat pomocy rodzicom dzieci jąkających się. Ma wiedzę o metodach terapii osób z jąkaniem (dzieci jąkających się, młodzieży i dorosłych osób). Zna możliwe działania profilaktyczne z zakresu zaburzeń mowy. Umiejętności: Rozpoznaje jąkanie jako zaburzenie mowy. Dokonuje diagnozy jąkania u dzieci, młodzieży i dorosłych osób. Posiada umiejętność terapii osób jąkających się. Umie korzystać z różnego rodzaju metod i technik; terapeutycznych oraz form pomocy osobom jąkającym się. Potrafi wykorzystywać poznaną wiedzę z zakresu komunikacji międzyludzkiej w terapii. Posiada umiejętność zrozumienia mechanizmów trudności w mówieniu i potrafi te zjawiska wyjaśniać osobom jąkającym się (jak również ich rodzicom). Potrafi indywidualizować terapię osób jąkających	Metody dydaktyczne eksponujące: drama, incenizacja, pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, pogadanka, wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: biograficzna, ćwiczeniowa, doświadczeń, giełda pomysłów, klasyczna metoda problemowa, laboratoryjna, obserwacji, referatu, studium przypadku, sytuacyjna.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.

				się. Posiada umiejętność prowadzenia zarówno indywidualnej, jak i grupowej. Kompetencje społeczne: Ma świadomość problemu jąkania i problemów osób jąkających się w życiu społecznym. Rozumie potrzebę ciągłego dokształcania się w zakresie metod i technik terapeutycznych oraz samodoskonali się w umiejętnościach terapeutycznych. Wyznacza kierunki własnego rozwoju i kształcenia. Jest świadom złożoności jąkania i terapii osób z jąkaniem. Docenia znaczenie profilaktyki, publikacji z tematyki jąkania i podejmuje aktywne działania w tych obszarach. Jest zdolny do refleksji na tematy etyczne i przestrzegania zasad etyki zawodowej. Potrafi współpracować ze specjalistami, dzieli się wiedzą i swoim doświadczeniem.		
	Oligofrenologopedia	5	T	Wiedza: Słuchacz definiuje pojęcia: norma intelektualna, upośledzenie umysłowe. Różnicuje pojęcia: upośledzenie umysłowe, a choroba psychiczna; upośledzenie umysłowe, a niedorozwój umysłowy oraz zahamowanie, opóźnienie i regres rozwoju umysłowego. Klasyfikuje upośledzenie umysłowe i charakteryzuje poszczególne jego stopnie ze szczególnym uwzględnieniem zaburzeń rozwoju mowy. Opisuje etapy diagnozy i ogólny program terapii logopedycznej dla dzieci o różnym poziomie rozwoju. Charakteryzuje dysfunkcje mowy występujące w wybranych jednostkach zaburzeń rozwojowych jak np: zespół Downa, autyzm, mutyzm selektywny, porażenie mózgowe itp. wraz ze specyficznymi formami terapii logopedycznej i metodami je wspomagającymi.definiuje pojęcia: norma intelektualna, upośledzenie umysłowe, oligofazja itp. Różnicuje pojęcia: upośledzenie umysłowe a choroba psychiczna, upośledzenie umysłowe a niedorozwój umysłowy oraz zahamowanie, opóźnienie i regres rozwoju umysłowego. Klasyfikuje upośledzenie umysłowe i charakteryzuje poszczególne jego stopnie ze szczególnym uwzględnieniem zaburzeń rozwoju mowy. Opisuje etapy diagnozy i ogólny program terapii logopedycznej dla dzieci o różnym poziomie rozwoju. Charakteryzuje dysfunkcje mowy występujące w wybranych jednostkach zaburzeń rozwojowych jak np: zespół Downa, autyzm, mutyzm selektywny, porażenie mózgowe itp. wraz ze specyficznymi formami terapii logopedycznej i metodami je wspomagającymi. Umiejętności: Student potrafi przygotować i przeprowadzić badanie logopedyczne dziecka upośledzonego umysłowo, adekwatne do poziomu tegoż upośledzenia oraz zaburzeń z nim współwystępujących. Umie postawić właściwą diagnozę opartą na	Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, pogadanka, wykład informacyjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, referatu.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca pisemna.

				badaniu logopedycznym oraz ewentualnych badaniach i konsultacjach uzupełniających oraz stworzyć plan terapii logopedycznej dostosowany do indywidualnych potrzeb dziecka. Kompetencje społeczne: Student poznając specyfikę upośledzenia umysłowego zaczyna rozumieć problemy osób nim dotkniętych. Staje się bardziej uwrażliwiony na potrzeby osób niepełnosprawnych intelektualnie. Potrafi im pomóc poprzez fachową terapię logopedyczną.		
	Neurologopedia	6	T	Wiedza: Słuchacz zna podstawy z zakresu neuroanatomii. Ma opanowaną terminologię z zakresu neurologopedii. Definiuje pojęcie mowy i języka. Definiuje i klasyfikuje poszczególne typy afazji. Definiuje i charakteryzuje typy dyzartrii. Umiejętności: Student wyjaśnia neurobiologiczne uwarunkowania rozwoju mowy i języka. Opisuje metody diagnozowania i rehabilitacji afazji. Opisuje metody diagnozowania i rehabilitacji dyzartrii. Wdraża ćwiczenia emisji głosu do rehabilitacji zaburzeń głosu. Kompetencje społeczne: Słuchacz ma świadomość prowadzenia zindywidualizowanych działań diagnostycznych i terapeutycznych.	Metody dydaktyczne podające: wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, referatu, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.
	Neuropsychologia	4	T	Wiedza: Student zna podstawowe pojęcia z zakresu neuropsychologii klinicznej. Posiada wiedzę na temat budowy i funkcji struktur mózgowych. Ma wiedzę na temat metod badawczych wykorzystywanych w neuropsychologii klinicznej. Posiada wiedzę na temat neuropsychologicznych konsekwencji urazów mózgu i chorób zwyrodnieniowych mózgu. Umiejętności: Słuchacz potrafi określić rodzaj zaburzenia lub choroby mózgu na podstawie występujących objawów. Posiada umiejętność diagnozy różnicowej określonych zaburzeń i deficytów neuropsychologicznych. Potrafi rozróżnić objawy zaburzeń i chorób mózgu. Potrafi zaprojektować zarys programu terapii neuropsychologicznej w zależności od typu zaburzeń. Kompetencje społeczne: Student jest świadomy problemów psychologicznych, medycznych, społecznych związanych z uszkodzeniami ośrodkowego układu nerwowego i deficytami neuropsychologicznymi. Dostrzega problemy etyczne wynikające z procesu diagnostycznego i terapeutycznego u osób z uszkodzeniami w obrębie centralnego układu nerwowego. Zachowuje postawę tolerancji wobec osób z deficytami neuropsychologicznymi.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, obserwacji, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.
	Psychiatria i neurologia dziecięca	4	T	Wiedza: Student zna 1. anatomię i fizjologię układu nerwowego; 2. badania dodatkowe w neurologii dziecięcej; 3. rodzaje i charakterystykę chorób uwarunkowanych genetycznie; 4. choroby	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz;	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca pisemna.

				metaboliczne układu rozwojowego; 5. wybrane zagadnienia z psychiatrii: autyzm, FAS, ADHD, zaburzenia zachowania. Umiejętności: Słuchacz potrafi: 1. przeprowadzić wstępną ocenę neurorozwojową dziecka, badania dodatkowe w neurologii dziecięcej; 2. prowadzić i diagnozować mózgowe porażenie dziecięce oraz zaburzenia napadowe wieku dziecięcego - padaczkowe, niepadaczkowe. Kompetencje społeczne: Student: 1. jest świadomy problemów psychologicznych, medycznych, społecznych związanych z deficytami neuropsychologicznymi; 2. dostrzega problemy etyczne wynikające z procesu diagnostycznego i terapeutycznego u dzieci z zaburzeniami rozwojowymi 3. zachowuje postawę tolerancji.	Metody dydaktyczne podające: opis, wykład informacyjny, konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, klasyczna metoda problemowa, seminaryjna.	
	Wprowadzenie do pedagogiki specjalnej	3	T	Wiedza: Słuchacz ma podstawy wiedzy o niepełnosprawności i funkcjonowaniu osób niepełnosprawnych. Zna sposoby prawidłowego podejścia i oddziaływania. Ma znajomość problemu niepełnosprawności i funkcjonowania osób niepełnosprawnych. Zna warunki podjęcia współpracy z osobą niepełnosprawną. Umiejętności: Potrafi zabierać głos w dyskusji, używać języka specjalistycznego i porozumiewać się w sposób precyzyjny i spójny przy użyciu różnych kanałów i technik komunikacyjnych ze specjalistami w zakresie filologii polskiej, jak i z odbiorcami spoza grona specjalistów. Kompetencje społeczne: Ma przekonanie o wadze zachowania działań profesjonalnych, jest zdolny do refleksji na tematy etyczne i przestrzegania zasad etyki zawodowej. Potrafi nawiązać kontakt z rozmówcą w mowie i w piśmie.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: pogadanka, tekst programowany; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, klasyczna metoda problemowa, obserwacji.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca pisemna.
	Praktyki logopedyczne	3	P	Wiedza: Student zna podstawy prawne na podstawie których organizowane są zajęcia korekcyjne i wyrównawcze, procedury postępowania terapeutycznego, zasady prowadzenia wywiadu, diagnozy i terapii. Zna narzędzia diagnostyczne do diagnozy: dysleksji, dysgrafii, dysortografii, dyskalkulii, ADHD. Posiada wiedzę z zakresu współpracy m.in. z poradniami psychologiczno-pedagogicznymi, nauczycielami, sposób prowadzenia dokumentacji. Zna podstawowe procedury postępowania terapeutycznego: diagnozowanie, budowanie programu terapii, postępowanie terapeutyczne. Zna techniki relaksacji, uczenia się, zapamiętywania. Student nabywa także wiedzę z zakresu: różnicowania wad i błędów wymowy; rozpoznawania wad wymowy występujących u dzieci w pierwszych latach życia (opóźniony rozwój mowy; sygmatyzm, rotacyzm, kappacyzm, gammacyzm, lambdacyzm, mowa bezdźwięczna, nosowanie);		Aktywność i zaangażowanie w czasie zajęć. Wypełniony zgodnie z wymogami Dziennik praktyk.

				zasad prowadzenia ćwiczeń logopedycznych w tym: ćwiczeń artykulatorów, ćwiczeń oddechowych, ćwiczeń słuchowych, ćwiczeń artykulacyjnych; zasad programowania terapii. Student zna zasady prowadzenia: diagnozy logopedycznej, wywiadu logopedycznego, budowania programu terapeutycznego. Ponadto: zna podstawy z zakresu neuroanatomii; ma opanowaną terminologię z zakresu neurologopedii; definiuje pojęcie mowy i języka; definiuje i klasyfikuje poszczególne typy afazji; definiuje i charakteryzuje typy dyzartrii. Umiejętności: Student posiada umiejętność dokumentowania zajęć; opracowywania programów terapeutycznych, korzystania z narzędzi diagnostycznych (w tym narzędzi do badania słuchu fonemowego, lateralizacji). Posiada umiejętność stosowania procedur diagnostycznych z wykorzystaniem właściwych narzędzi do prowadzenia badań. Wykonuje pomoce do prowadzenia zajęć korekcyjnych- kompensacyjnych i wyrównawczych. Posiada umiejętność budowanie programu terapii w zakresie pracy z uczniem z dysleksją, dysgrafią, dysortografią, dyskalkulią, ADHD. Stosuje poznane techniki uczenia się, zapamiętywania. Ponadto student ma umiejętność różnicowania wad wymowy i błędów wymowy; diagnozowania wad wymowy występujących u dzieci w pierwszych latach życia, w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym oraz określenia etapów rozwoju mowy dziecka. Student ma także umiejętność opracowywania programowania terapii i przygotowywania programów terapeutycznych. racowywania zestawów ćwiczeń artykulatorów, oddechowych, słuchowych, artykulacyjnych. Zestawy ćwiczeń artykulatorów połączone zostaną z budowaniem bajki logopedycznej, z wykorzystaniem sylwet, pacynek czy teatru z łyżki. Do ćwiczeń oddechowych student nabędzie umiejętności przygotowywania "Oddechowej walizki logopedycznej". Student: wyjaśnia neurobiologiczne uwarunkowania rozwoju mowy i języka; opisuje metody diagnozowania i rehabilitacji afazji; opisuje metody diagnozowania i rehabilitacji dyzartrii; wdraża ćwiczenia emisji głosu do rehabilitacji zaburzeń głosu. Kompetencje społeczne: Student posiada umiejętność nawiązywania kontaktów z rodzicami, dziećmi, nauczycielami, wychowawcami. Potrafi prowadzić wywiad z rodzicem, gromadzić niezbędne informacje z zachowaniem zasady poufności i empatii. Student umiejętnie prowadzi wywiad logopedyczny, obserwuje i ocenia nieprawidłowości w rozwoju dziecka i wskazuje rodzicowi możliwości wyboru specjalisty. Ma świadomość prowadzenia		

				zindywidualizowanych działań diagnostycznych i terapeutycznych.		
Moduł kształcenia IV	Komunikacja alternatywna	3	T/P	Wiedza: Ma elementarną wiedzę o różnych rodzajach struktur społecznych i instytucjach życia społecznego oraz zachodzących między nimi relacjach. Zna mechanizmy i obszary społecznego wykluczenia. Ma wiedzę na temat poradnictwa dla osób z zaburzeniami rozwoju oraz zaburzeniami psychofizycznego i/lub społecznego funkcjonowania. Ma elementarną wiedzę dotyczącą procesów komunikowania interpersonalnego i społecznego, ich prawidłowości i zakłóceń. Zna specyfikę komunikowania się osób z różnymi formami i stopniami zaburzeń rozwoju oraz psychofizycznego i/lub społecznego funkcjonowania. Zna podstawowe elementy diagnostyki istniejących nieprawidłowości rozwojowych i/lub funkcjonalnych (szczególnie w obszarze funkcjonowania psychofizycznego i/lub społecznego). Ma podstawową, uporządkowaną wiedzę o różnych środowiskach wychowawczych, ich specyfice i procesach w nich zachodzących. Zna najważniejsze tradycyjne i współczesne nurty i systemy pedagogiczne, rozumie ich historyczne i kulturowe uwarunkowania. Umiejętności: Potrafi wykorzystywać podstawową wiedzę teoretyczną z zakresu pedagogiki specjalnej oraz powiązanych z nią dyscyplin w celu analizowania i interpretowania problemów życia osób z zaburzeniami w rozwoju oraz zaburzeniami psychofizycznego i/lub społecznego funkcjonowania, w tym problemów edukacyjnych, wychowawczych, opiekuńczych, resocjalizacyjnych, kulturalnych i pomocowych, a także motywów i wzorów ludzkich zachowań. Potrafi posługiwać się wiedzą psychologiczną w rozwiązywaniu problemów pedagogicznych, rozpoznaje różne przejawy zaburzeń psychicznych i społecznych; korzysta z diagnozy psychologicznej dla potrzeb nauczania, wychowania, terapii, rehabilitacji i resocjalizacji. Posiada umiejętność prezentowania własnych pomysłów, wątpliwości i sugestii, popierając je argumentacją w kontekście wybranych perspektyw teoretycznych, poglądów różnych autorów. Kompetencje społeczne: Docenia znaczenie pedagogiki specjalnej dla uczenia się i prawidłowego funkcjonowania osoby z zaburzeniami rozwoju oraz zaburzeniami psychofizycznego i/lub społecznego funkcjonowania w społeczeństwie w okresie całego życia takiej osoby. Ma przekonanie o sensie, wartości i potrzebie podejmowania działań pedagogicznych w środowisku społecznym. Jest gotowy do podejmowania wyzwań zawodowych. Wykazuje aktywność, podejmuje trud i odznacza się wytrwałością w	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, pogadanka, tekst programowany, wykład konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: biograficzna, ćwiczeniowa, doświadczeń, giełda pomysłów, panelowa, projektu, seminaryjna.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca o charakterze praktycznym.

				realizacji indywidualnych i zespołowych działań profesjonalnych w zakresie pedagogiki specjalnej. Jest wrażliwy na potrzeby osób z zaburzeniami rozwoju oraz zaburzeniami psychofizycznego i/lub społecznego funkcjonowania, uznaje ich autonomię i podmiotowość. Rozumie istotę i potrzebę integracji człowieka wykazującego odstępstwa od ogólnie przyjętych norm; prezentuje postawy prointegracyjne. Docenia znacznie procesów normalizacyjnych w środowisku osób z zaburzeniami rozwoju oraz zaburzeniami psychofizycznego i/lub społecznego funkcjonowania. Ma przekonanie o wadze zachowania się w sposób profesjonalny, refleksji na tematy etyczne i przestrzegania zasad etyki zawodowej; rozumie i respektuje dylematy etyczne i moralne związane z pracą pedagoga specjalnego. Odpowiedzialnie przygotowuje się do swojej pracy; projektuje i wykonuje działania pedagogiczne.		
	Glottologopedia	5	T/P	Wiedza: Słuchacz zna podstawy prawne organizacji pomocy logopedycznej, zasady prowadzenia dokumentacji logopedycznej, współpracy z rodzicami i innymi podmiotami zaangażowanymi w proces terapeutyczny. Rozróżnia etapy rozwoju mowy dziecka. Różnicuje wady i błędy wymowy. Umiejętności: Rozpoznaje i kwalifikuje wady wymowy na podstawie obserwacji objawów, prowadzonej diagnozy i wywiadu logopedycznego zwłaszcza: Sygmatyzm, Rotacyzm, Kappacyzm, Gammacyzm, Lambdacyzm, Bezdźwięczność, Nosowanie, Jąkanie. Zna zasady prowadzenia ćwiczeń logopedycznych oraz przygotowuje zestawy do ćwiczeń artykulatorów, ćwiczeń oddechowych, ćwiczeń słuchowych. Kompetencje społeczne: Zna zasady programowania terapii i opracowuje programy terapeutyczne dla dzieci.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz, symulacyjna, wystawa; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, tekst programowany, wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, giełda pomysłów, klasyczna metoda problemowa, obserwacji, projektu, referatu, seminaryjna, stolików eksperckich, studium przypadku, sytuacyjna.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Przygotowanie jednego projektu wybranej wady wymowy i prezentacja nt. etiologii zaburzenia, standardu postępowania logopedycznego. Opracowanie programu terapeutycznego dla wskazanej wady wymowy, opracowanie zestawu ćwiczeń artykulatorów, oddechowej walizki logopedycznej i ćwiczeń słuchowych do wskazanej wady wymowy. Ustne sprawdzenie wiadomości.
	Emisja głosu	3	T/P	Wiedza: Zna i rozumie podstawową terminologię, dotyczącą emisji i higieny głosu. Posiada elementarną wiedzę z zakresu anatomii i fizjologii narządu głosu. Zna mechanizm i fizjologię oddychania. Nabywa wiedzę o ćwiczeniach z emisji głosu. Ma wiedzę, dotyczącą technik ćwiczących wyraźną wymowę. Posiada wiedzę na temat technik oddychania. Zna sposoby bezpiecznej – zdrowej emisji głosu. Ma podstawową wiedzę o dostępnej literaturze tematu. Zna choroby narządu głosu. Zna formy pomocy osobom z zaburzeniami głosu. Zna możliwe działania profilaktyczne z zakresu emisji i higieny głosu.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, pogadanka, wykład informacyjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, obserwacji, referatu, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.

				Umiejętności: Rozumie mechanizmy prawidłowej wyraźnej i płynnej wymowy. Ma świadomość swojego głosu i potrafi wykorzystać wiedzę, dotyczącą oddychania i emisji głosu. Jest świadomy, że warto szkolić swój głos. Wykorzystuje poznane techniki emisji głosu do uczynienia swojej mowy pięknej, miłej dla ucha, zrozumiałej i atrakcyjnej dla słuchacza. Posiada podstawowe umiejętności terapii osób z zaburzonym głosem. Kompetencje społeczne: Ma świadomość problemu zaburzeń głosu i problemów osób z zaburzeniami głosu w życiu społecznym. Rozumie potrzebę ciągłego dokształcania się w zakresie metod i technik terapeutycznych oraz samodoskonali się w umiejętnościach terapeutycznych. Wyznacza kierunki własnego rozwoju i kształcenia. Docenia znaczenie profilaktyki, publikacji z tematyki zaburzeń głosu i podejmuje aktywne działania w tych obszarach. Jest zdolny do refleksji na tematy etyczne i przestrzegania zasad etyki zawodowej. Potrafi współpracować ze specjalistami, dzieli się wiedzą i swoim doświadczeniem.		
	Laryngologopedia	3	T/P	Wiedza: Student posiada wiedzę na temat sposobów subiektywnego diagnozowania - w aspekcie logopedyczno-emisyjno-akustycznym - pacjentów z różnymi chorobami krtani, a także po częściowej i całkowitej laryngektomii. Student zna sposoby prowadzenia rehabilitacji głosu i mowy - w aspekcie logopedyczno-emisyjno-akustycznym - u pacjentów z różnymi chorobami krtani, a także po częściowej i całkowitej laryngektomii. Umiejętności: Student umie określić zaburzone parametry logopedyczno-emisyjno-akustyczne u pacjentów z różnymi chorobami krtani, a także po częściowej i całkowitej laryngektomii. Student umie przeprowadzić rehabilitację głosu i mowy - w aspekcie logopedyczno-emisyjno-akustycznym - u pacjentów z różnymi chorobami krtani, a także po częściowej i całkowitej laryngektomii. Kompetencje społeczne: Student ma zdolność pomagania pacjentom z różnymi chorobami krtani. Student wykazuje się aktywnością logopedyczno-terapeutyczną wobec pacjentów z różnymi chorobami aparatu głosowego.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, pogadanka, wykład informacyjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, obserwacji, referatu, studium przypadku.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Ustne sprawdzenie wiadomości.
	Metodyka zajęć korekcyjno-wyrównawczych	3	T/P	Wiedza: Student zna podstawy prawne na podstawie których organizowane są zajęcia korekcyjne i wyrównawcze, procedury postępowania terapeutycznego, zasady prowadzenia wywiadu, diagnozy i terapii. Zna narzędzia diagnostyczne do diagnozy: dysleksji, dysgrafii, dysortografii, dyskalkulii, ADHD. Posiada wiedzę z zakresu współpracy min. z poradniami psychologiczno-pedagogicznymi, nauczycielami, sposób prowadzenia dokumentacji. Zna podstawowe procedury postępowania	Metody dydaktyczne eksponujące: incenizacja, pokaz, symulacyjna, wystawa; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, tekst programowany, wykład informacyjny, konwersatoryjny, problemowy;	Bieżące przygotowanie do zajęć. Przygotowanie programu terapii, konspektu zajęć wybranej dysfunkcji z załącznikami. Opracowanie w zespołach prezentacji wybranej dysfunkcji. Wykonanie

				terapeutycznego: diagnozowanie, budowanie programu terapii, postępowanie terapeutyczne. Zna techniki relaksacji, uczenia się, zapamiętywania. Umiejętności: Posiada umiejętność dokumentowania zajęć; opracowywania programów terapeutycznych, korzystania z narzędzi diagnostycznych (w tym narzędzi do badania słuchu fonemowego, lateralizacji). Posiada umiejętność stosowania procedur diagnostycznych z wykorzystaniem właściwych narzędzi do prowadzenia badań. Wykonuje pomoce do prowadzenia zajęć korekcyjnych- kompensacyjnych i wyrównawczych. Posiada umiejętność budowanie programu terapii w zakresie pracy z uczniem z dysleksją, dysgrafią, dysortografią, dyskalkulią, ADHD. Stosuje poznane techniki uczenia się, zapamiętywania. Kompetencje społeczne: Student posiada umiejętność nawiązywania kontaktów z rodzicami, dziećmi, nauczycielami, wychowawcami. Potrafi prowadzić wywiad z rodzicem, gromadzić niezbędne informacje z zachowaniem zasady poufności i empatii.	Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, giełda pomysłów, klasyczna metoda problemowa, obserwacji, okrągłego stołu, panelowa, projektu, referatu, seminaryjna, stolików eksperckich, studium przypadku.	pomocy do zajęć. Ustne sprawdzenie wiadomości.
	Kultura języka	3	T	Wiedza: Student posiada rzetelną wiedzę z kultury języka. Zna pojęcia: norma językowa, uzus, system językowy. Klasyfikuje wyrażenia językowe jako należące do normy wzorcowej lub użytkowej. Zna przyczyny powstawania innowacji językowych. Umiejętności: Słuchacz Student opisuje i kwalifikuje wady wymowy. Potrafi odróżnić błąd od zmiany językowej. Posługuje się kryteriami oceny poprawności językowej w celu zidentyfikowania błędu językowego. Klasyfikuje błędy i wyjaśnienia ich mechanizmy. Formułuje opinie na temat poprawności językowej wyrażeń językowych, korzystając z kompendiów poprawnościowych oraz opublikowanych wyników badań. Kompetencje społeczne: Zna zasady grzeczności i etykiety językowej. Jest kreatywny i dbały o swój rozwój zawodowy.	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: pogadanka, wykład, konwersatoryjny; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, laboratoryjna, obserwacji.	Bieżące przygotowanie do zajęć i aktywność. Praca pisemna.
	Seminarium dyplomowe	5	T/P	Słuchacz zna metody prowadzenia badań naukowych i upowszechniania ich wyników.	Wykłady problemowe i konwersatoryjne, klasyczna metoda problemowa, seminaryjna, referaty, prezentacje.	Praca pisemna.
	Praktyki logopedyczne	4	P	Wiedza: Słuchacz zna podstawy prawne na mocy których organizowane są zajęcia korekcyjne i wyrównawcze, procedury postępowania terapeutycznego, zasady prowadzenia wywiadu, diagnozy i terapii. Zna narzędzia diagnostyczne do diagnozy: dysleksji, dysgrafii, dysortografii, dyskalkulii, ADHD. Posiada wiedzę z zakresu współpracy m.in. z poradniami psychologiczno-pedagogicznymi, nauczycielami, sposób prowadzenia dokumentacji. Zna podstawowe procedury postępowania	Metody dydaktyczne eksponujące: pokaz; Metody dydaktyczne podające: opis, opowiadanie, pogadanka, wykład problemowy; Metody dydaktyczne poszukujące: ćwiczeniowa, doświadczeń, giełda	Aktywność i zaangażowanie podczas zajęć. Wypełniony zgodnie z wymogami Dziennik praktyk.

				terapeutycznego: diagnozowanie, budowanie programu terapii, postępowanie terapeutyczne. Zna techniki relaksacji, uczenia się, zapamiętywania. Student nabywa także wiedzę z zakresu: różnicowania wad i błędów wymowy; rozpoznawania wad wymowy występujących u dzieci w pierwszych latach życia (opóźniony rozwój mowy; sygmatyzm, rotacyzm, kappacyzm, gammacyzm, lambdacyzm, mowa bezdźwięczna, nosowanie); zasad prowadzenia ćwiczeń logopedycznych w tym: ćwiczeń artykulatorów, ćwiczeń oddechowych, ćwiczeń słuchowych, ćwiczeń artykulacyjnych; zasad programowania terapii. Student zna zasady prowadzenia: diagnozy logopedycznej, wywiadu logopedycznego, budowania programu terapeutycznego. Ponadto: zna podstawy z zakresu neuroanatomii; ma opanowaną terminologię z zakresu neurologopedii; definiuje pojęcie mowy i języka; definiuje i klasyfikuje poszczególne typy afazji; definiuje i charakteryzuje typy dyzartrii. Umiejętności: Student posiada umiejętność dokumentowania zajęć; opracowywania programów terapeutycznych, korzystania z narzędzi diagnostycznych (w tym narzędzi do badania słuchu fonemowego, lateralizacji). Posiada umiejętność stosowania procedur diagnostycznych z wykorzystaniem właściwych narzędzi do prowadzenia badań. Wykonuje pomoce do prowadzenia zajęć korekcyjnych- kompensacyjnych i wyrównawczych. Posiada umiejętność budowanie programu terapii w zakresie pracy z uczniem z dysleksją, dysgrafią, dysortografią, dyskalkulią, ADHD. Stosuje poznane techniki uczenia się, zapamiętywania. Ponadto ma umiejętność: różnicowania wad wymowy i błędów wymowy; diagnozowania wad wymowy występujących u dzieci w pierwszych latach życia, w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym oraz określenia etapów rozwoju mowy dziecka. Student ma także umiejętność: opracowywania programowania terapii; przygotowywania programów terapeutycznych; opracowywania zestawów ćwiczeń artykulatorów, oddechowych, słuchowych, artykulacyjnych. Zestawy ćwiczeń artykulatorów połączone zostaną z budowaniem bajki logopedycznej, z wykorzystaniem sylwet, pacynek czy teatru z łyżki. Do ćwiczeń oddechowych student nabędzie umiejętności przygotowywania "Oddechowej walizki logopedycznej". Student wyjaśnia neurobiologiczne uwarunkowania rozwoju mowy i języka; opisuje metody diagnozowania i rehabilitacji afazji; opisuje metody diagnozowania i rehabilitacji dyzartrii; wdraża ćwiczenia emisji głosu do rehabilitacji zaburzeń głosu.	pomysłów, klasyczna metoda problemowa, obserwacji, projektu, stolików eksperckich, studium przypadku.	

				Kompetencje społeczne: Student posiada umiejętność nawiązywania kontaktów z rodzicami, dziećmi, nauczycielami, wychowawcami. Potrafi prowadzić wywiad z rodzicem, gromadzić niezbędne informacje z zachowaniem zasady poufności i empatii. Student umiejętnie prowadzi wywiad logopedyczny, obserwuje i ocenia nieprawidłowości w rozwoju dziecka i wskazuje rodzicowi możliwości wyboru specjalisty. Ma świadomość prowadzenia zindywidualizowanych działań diagnostycznych i terapeutycznych.		

Program studiów obowiązuje od semestru zimowego roku akademickiego 2017/2018

Program studiów został uchwalony na posiedzeniu Rady Wydziału Filologicznego w dniu 6 czerwca 2017 r.

Dziekan

dr hab. Przemysław Nehring, prof. UMK